

Nói bằng ngôn ngữ người khác hiểu, sẽ đi vào đầu.
Nói bằng ngôn ngữ của chính họ, sẽ đi thẳng
vào trái tim.
(NELSON MANDELA)

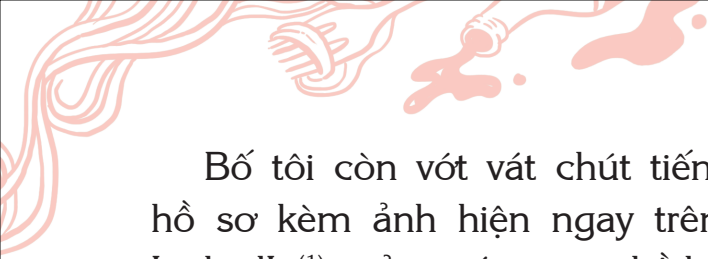
Khi bố nói "Ồi giời ơi", sẽ đau đầu
Khi mẹ nói "Ồi giời ơi", sẽ đau tim
Khi trẻ con nói "Ồi giời ơi", sẽ vui tai
(KOBE VAN VELDE)

Kobe Van Velde là ai?

Thôi cứ nói ngay cho nó đi vào lòng người thế này nhé! Bạn chẳng cần phải nhờ ông chú Google tìm danh nhân, vĩ nhân hay khủng nhân Kobe Van Velde là ai. Khởi tìm! Sẽ thất vọng như tôi và bố, hì hục tra tên của chính mình cả ngày trên mạng, dấu đổi vị trí họ trước tên sau hay họ sau tên trước, cũng chỉ ra những kết quả rất chi là “Ồi giời ơi.”

Bố tôi còn vót vát chút tiếng tăm, hồ sơ kèm ảnh hiện ngay trên trang LinkedIn⁽¹⁾ quảng cáo tay nghề bậc cao. Còn kết quả mấy ông trùng tên họ với tôi trên mạng, thì những là:

“Cha con nhà Van Velde – Gọi ngay chúng tôi nếu tắc bồn cầu.”

“Kobe và những đứa con – Chuyên dịch vụ mát xa bằng chân gà.”

“Van Velde Kobe – Độc quyền sản phẩm giảm béo cho chó mèo.”

Dị không chịu được.

Lạch cạch lạch cách trên máy tính cả ngày là mẹ tôi. Nhưng mẹ tôi chẳng có thời gian tìm tên mình trên mạng. Viết là nghề kiếm cơm chính hồi mẹ còn ở Việt Nam. Sang Bỉ, mẹ sung sướng chuyển đổi nghề cũ sang dạng sở thích. Hỏi thì mẹ bảo:

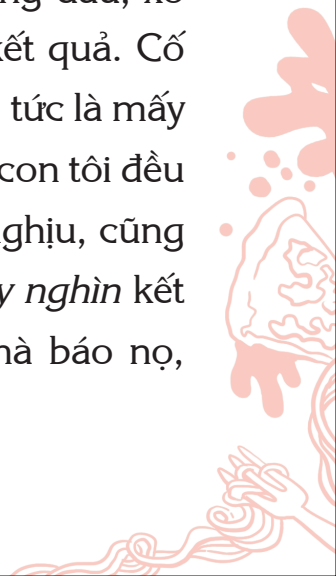
(1) LinkedIn: là mạng xã hội của các doanh nghiệp, cá nhân chuyên nghiệp có nhu cầu kết nối công việc, tuyển dụng.

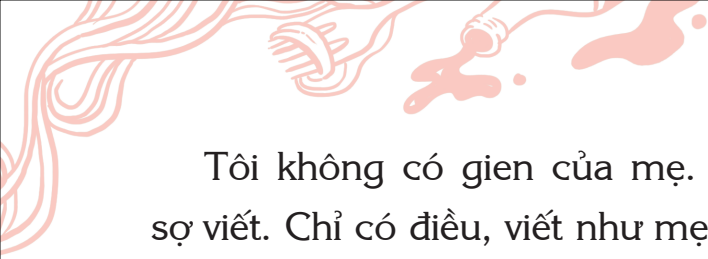
– Vì không phải viết để kiếm sống nữa, chỉ viết vì niềm vui thôi.

Ồi giờ oi! Kì cà kì cách cả đêm mới ra được vài chục trang chữ mà gọi *hobby*. Đối với tôi đó là cực hình. Mẹ chặc lưỡi:

– Bố con đi làm nuôi được cả nhà, xứng tầm vĩ nhân rồi, cần gì mấy cái danh trên mạng ảo.

Bố tôi nghe thế cứ gọi là sướng nổ mũi. Bố ngây thơ. Tôi thấy có gì sai sai ở đây nên âm thầm tìm mẹ trên mạng. Đánh bừa họ và tên mẹ không dấu, xổ ra *hai trăm mười chín triệu* kết quả. Cố dim hàng mẹ, gõ đầy đủ dấu, tức là mấy cái móc ngoặc rắc rối mà bố con tôi đều khó nhớ và phát âm ngọng nghịu, cũng tòi ra *bốn trăm sáu mươi bảy nghìn* kết quả. Từ tác giả sách đến nhà báo nọ, biên tập viên kia. Oai oách.

Tôi không có gien của mẹ. Tôi rất sợ viết. Chỉ có điều, viết như mẹ tôi mà ra nhiều kết quả tìm kiếm trên mạng như vậy, cũng phỏng mũi thật. Có cách nào chỉ viết vài chữ mà nổi danh nhanh không nhỉ?

Tôi phát hiện điểm chung giữa mẹ tôi và bà nội, họ đều thích đọc. Họ đều khoái sưu tầm những cuốn sách, sổ tay câu nói nổi tiếng của danh nhân.

– Mở đầu bằng trích dẫn câu nói của danh nhân mà phù hợp bài luận của cháu ấy, lập tức gây chú ý! – Bà nội khuyên Kate.

– Ông Nelson Mandela nói rằng “*Giáo dục là vũ khí mạnh nhất có thể dùng để thay đổi thế giới*”, con cứ kết bằng câu này, đảm bảo cả lớp vỗ tay! – Mẹ tôi nhắc Kate.

Kate là bà chị đang học trung học của tôi. Tôi chưa phải “bò” lên bậc đó, chưa cần trích lời nọ ý kia. Tôi chỉ quan tâm cái cách làm sao nói một câu mà cả thế giới nức nở, để đời. Quá ngon ăn.

Được rồi. Tôi sẽ tự sáng tác, sưu tầm câu nói hay của mọi người xung quanh tôi.

Kobe Van Velde đã nói: “*Những ngày được nghỉ học luôn là ngày đẹp trời. Chúc bạn một ngày nghỉ học!*” “*Đừng khạc nhổ lung tung, hãy nhắm những khóm hoa mà phun, cũng là cách tiết kiệm nước*”, trích lời Robbe, bạn thân của Kobe Van Velde.

Kas, một chiến hữu khác của Kobe Van Velde từng nói: “*Đem trẻ con tới thế giới này làm gì nếu không cho chúng chơi game.*”

Kim, em gái của Kobe Van Velde đã sớm có câu nói nổi tiếng “*Ngâm chân đủ lâu trong nước, thế nào cũng mọc đuôi cá.*” Trú danh chứ không à!?

Kobe Van Velde là ai, giờ này Google chưa ra kết quả. Nhưng chỉ chục năm sau thôi, với đà gây sốc tôi tích cực tạo dựng từ khi còn trong bụng mẹ, cả thế giới sẽ trích dẫn lời tôi. Chuyện này còn tiếp diễn. Tin tôi đi, ở nhà tôi ngày nào mà chẳng có chuyện gây sốc vì bất đồng ngôn ngữ và văn hóa.

CHƯƠNG 1

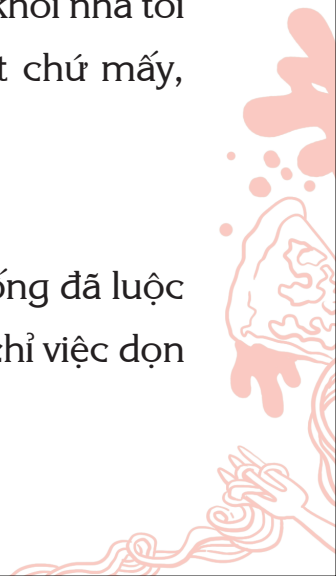
Sự tích mặt hiệu Ogo

Bà nội mới chống gậy ra khỏi nhà tôi được khoảng mười lăm phút chứ mấy, bố đã giục:

– Ăn tối thôi, đói lắm rồi.

Xốt *spaghetti* đã nhừ, mì ống đã luộc chín. Bà nội nấu sẵn, mẹ tôi chỉ việc dọn ra bàn.

– Lại món này, ăn đến nổi mì lòi ra lỗ tai, lỗ mũi! – Bố bực bội xoay xoay, chọc chọc cái đĩa vào đĩa mì.

Kim thẳng thắn từ đầu:

– Không thích xốt *spaghetti*!

Nên mẹ cho nó đĩa mì luộc trộn sốt cà chua. Kate cũng uể oải bói bói đĩa mì, làu bàu:

– Lắm lúc con chỉ muốn “chiu” bà nội ra khỏi cửa. Cho bà bay một trăm cây số để không đến được đây bắt con học, không nấu nồi mì mười lít *spaghetti* nữa.

Tôi cười ha ha ha không ngậm được mồm. Bố giả vờ húng hắng ho, đưa tay che miệng. Chắc chắn bố cười trộm. Mẹ không mắng bố lại quay ra mắng tôi:

– Tưởng hay lắm mà cười!?

Ô! Hay chứ.

Nhìn mà xem, bà chị Kate của tôi hồi mười lăm tuổi đi khám sức khỏe, bác sĩ bảo giỏi lắm cũng chỉ cao thêm hai *xentimet* nữa. Cục diện tròn trịa một mét bốn năm thế kia mà đòi “đổi đầu” bà nội cao mét tám mươi và nặng một trăm cân. Lại còn bay trên một trăm cây số nữa chứ.

Mẹ không thấy sự mất tương quan này gây sốc hay khôi hài, mẹ chỉ thấy sốc ở ý khác:

– Em Kim năm tuổi nói câu ấy, còn đổ tại nó chưa hiểu biết. Còn con lớn đầu rồi mà ăn nói như vậy, thật không chấp nhận được.

Thấy Kate chuẩn bị khóc, bố tôi can thiệp:

– Trẻ con nghĩ thế nào nói thế ấy, làm gì mà nặng nề thế. Nó chỉ dám than